

פריסת כוח רב-לאומי בעזה: ההזדמנויות, האתגרים והתנאים להצלחה

ניר אריאלי, ג'ייקוב סטויל ומרי אליזבת וולטרס¹

נובמבר 2023

תקציר

צה"ל אמנם שם לו למטרה לפרק את יכולותיו הצבאיות של חמאס, אולם ממשלת ישראל טרם הציגה תוכנית סדורה ליום שאחרי המלחמה. ארצות הברית, האיחוד האירופי ובעלות ברית נוספות של ישראל הביעו התנגדות לכיבוש ישראלי מחדש של רצועת עזה, ותמיכה בהעברת השליטה בה לרשות הפלסטינית. עם זאת, נשיא הרשות הפלסטינית, מחמוד עבאס, ואישים פלסטינים נוספים הבהירו כי אינם מעוניינים לקחת על עצמם את ניהול הרצועה מיד לאחר המבצע הצבאי ללא אופק מדיני. בטווח הארוך יותר, הם מצפים שרצועת עזה תשולב במדינה פלסטינית עצמאית. חשוב לציין כי לרשות הפלסטינית אין כיום יכולת להשתלט על רצועת עזה ולמשול בה.

פתרון ביניים למשילות ברצועת עזה, שמירה על ביטחון ישראל ומניעת התקפות נוספות עליה הוא פריסת כוח שלום רב-לאומי גדול עם מנדט ברור והוראות מפורשות לפתיחה באש. מבחינת משימתו, היקפו, המנדט שיוטל עליו והוראות הפתיחה באש של הכוח הרב-לאומי, אלה צריכים להיות דומים למודל של הכוח הרב-לאומי בקוסובו (KFOR) והכוח במזרח טימור (INTERFET), יותר מאשר לכוח UNIFIL חסר התועלת הפרוס בדרום לבנון, שלא הצליח להרחיק את כוחות חיזבאללה מגבול ישראל.

על מנת להבטיח את יעילותו של כוח זה, יש להטיל עליו שלוש משימות השלובות זו בזו.

ביטחון: עדיין לא ברור כיצד יסתיים המבצע הצבאי ברצועת עזה. אם צה"ל ייסוג מבלי לחסל את כוח הצבאי של חמאס ושל ארגונים קיצוניים נוספים בעזה, ייתכן והכוח הרב-לאומי יידרש לאכיפת שלום. על-פי פרק שבע במגילת האו"ם, ניתן להסמיך שומרי שלום לפגוע בשחקנים מסוימים, לפרק גורמים לוחמים, לפרוק מהם את נשקם, ולתמוך בהעברת שליטה טריטוריאלית מידי ארגונים חוץ-מדינתיים חמושים לידי רשויות לגיטימיות. הכוח הרב-לאומי יוכל לקבל על עצמו אחריות הדרגתית על חלקים מרצועת עזה שמהם ישראל תיסוג בשלבים. חיוני להבטיח לשם כך תיאום זהיר בין צה"ל לכוח שמירת השלום.

¹ ניר אריאלי הוא פרופסור חבר להיסטוריה בינלאומית באוניברסיטת לידס. ג'ייקוב סטויל הוא פרופסור להיסטוריה יישומית במכון למלחמה מודרנית באקדמיה הצבאית בווסט פוינט, עמית בכיר בבית הספר ללימודי לוחמה עירונית של אוגדת חי"ר 40 בצבא ארה"ב וחבר הנהלה בוועדה האמריקאית להיסטוריה צבאית. מרי אליזבת וולטרס היא היסטוריונית צבאית ומרצה בכירה ללימודי צבא וביטחון במכללת חיל האוויר האמריקאי לפיקוד ומטה, וחברת הנהלה באגודה האמריקאית להיסטוריה צבאית.

הדעות במסמך זה מייצגות אך ורק את כותביהן ואינן משקפות בהכרח את עמדותיהם של משרד ההגנה האמריקאי, חיל האוויר והצבא של ארה"ב, אוניברסיטת הצבא והאקדמיה הצבאית של ארה"ב או אוניברסיטת חיל האוויר האמריקאי.

משילות: על הכוח הרב-לאומי למנוע ואקום משילות בעזה. לשם כך יהיה עליו להבטיח את חזרתם לפעילות ותפקודם של רשויות אזרחיות ושירותים חיוניים, את אכלוסם הזמני של פליטים שנעקרו מבתייהם ובסופו של דבר את חזרתם לבתייהם. הקהילה הבינלאומית תמנה נציב עליון שעליו תוטל הובלת הפעילות האזרחית של הכוח הרב-לאומי, וסלילת הדרך להעברה מדורגת של רצועת עזה לשליטה פלסטינית.

שיקום: כבר היום, ממדי ההרס ברצועת עזה חסרי תקדים. לכוח הרב-לאומי מיועד תפקיד מרכזי במאמצי השיקום הראשוניים, בהבטחת אספקה מהירה של חשמל ומים ובמזעור סכנה מפלי תחמושת, מנהרות חמאס, דליפות ביוב, וכיו"ב.

פריסת כוח רב-לאומי בעזה תעביר מסר ברור וחד לפלסטינים, לישראלים ולשאר האזור שלא תהיה חזרה לסטטוס קוו של "ניהול הסכסוך". משימת שמירת שלום בעזה תהווה שלב ביניים, שישתלב בעתיד בהסדר דיפלומטי רחב בהשתתפות ישראלים, פלסטינים, שחקני מפתח אזוריים והקהילה הבינלאומית.

הנחות יסוד:

- המלחמה שישראל מנהלת בעזה נועדה להרוס את יכולותיו הצבאיות של חמאס.
- כיבוש קבוע או אפילו ארוך טווח של רצועת עזה מנוגד לאינטרסים של ישראל. כיבוש הרצועה אינו מקובל על הקהילה הבינלאומית ובעלות בריתה של ישראל ידחו אותו. כיבוש עזה גם יכפה על ישראל אחריות ל-2.2 מיליון פלסטינים.
- בכירים ברשות הפלסטינית בעבר ובהווה הבהירו כי אין לרשות יכולת או רצון ליטול על עצמה את ניהול הרצועה מיד לאחר המלחמה.
- פתרון ביניים שיכול לסייע למשילות ברצועת עזה, תוך הענקת ביטחון ומניעת מתקפות נוספות על ישראל, הוא פריסת כוח שלום רב-לאומי גדול, בעל מנדט ברור והוראות מפורשות לפתיחה באש.
- משימתו של הכוח, היקפו, המנדט שיוטל עליו והוראות הפתיחה באש יתבססו על המודל של הכוח הרב-לאומי בקוסובו (KFOR) והכוח במזרח טימור (INTERFET), ולא על זה של כוח UNIFIL הפרוס בדרום לבנון, שכשל בהרחקת כוחות חיזבאללה מגבול ישראל.
- הקמת הכוח ופריסתו יתבצעו בשלבים, בכל פעם בגזרה גיאוגרפית נוספת.
- הצבת כוח רב-לאומי בעזה תעביר מסר ברור לפלסטינים, לישראלים ולשאר האזור שלא תהיה חזרה לסטטוס קוו של "ניהול הסכסוך".
- שיגור כוח רב-לאומי לעזה יחייב לגיטימציה בינלאומית ותמיכה, בין אם מצד מועצת הביטחון של האו"ם או קואליציה בינלאומית של מדינות ושחקנים רלוונטיים.
- הצבת כוח רב-לאומי בעזה תהווה שלב מעבר שישתלב בעתיד בהסדר מדיני רחב שבו ייטלו חלק ישראלים, פלסטינים, שחקני מפתח אזוריים והקהילה הבינלאומית.

למה כוח רב-לאומי?

המאמץ המלחמתי של ישראל ברצועת עזה נועד להרוס את יכולותיו הצבאיות של חמאס ולמנוע ממנו יכולת שליטה בשטח. תהיה התוצאה אשר תהיה, כבר עתה מתעוררת שאלה דחופה שעליה ממשלת ישראל טרם השיבה: אם לא חמאס, מי ישלוט ברצועת עזה בתום המלחמה? בעוד החברים

הקיצוניים בממשלה כמהים לכיבוש מחדש של עזה, ראש הממשלה בנימין נתניהו ציין כי אינו רוצה בהקמתן מחדש של ההתנחלויות שפוננו ב-2005. עם זאת, הוא גם מצהיר כי ישראל תדרוש שליטה ביטחונית ברצועת עזה.

כיבוש עזה מחדש, בין אם באופן קבוע או לטווח ארוך, יטיל על ישראל אחריות לאוכלוסייה עוינת המונה יותר מ-2 מיליון פלסטינים, בהם רבים אשר איבדו את בתיהם במלחמה ויזדקקו לפתרונות דיור. יש להניח שההתנגדות המקומית לכיבוש הישראלי תהיה קשה ונרחבת. יתר על כן, בעלות בריתה של ישראל, בהן ארצות הברית והאיחוד האירופי, כבר הבהירו כי הן מתנגדות לכיבוש ישראלי מחדש של הרצועה.

מה כן? ממשל ביידן ושחקני מפתח אחרים מעדיפים שהרשות הפלסטינית תשלוט בעזה, ובכך תשיב את הסטטוס קוו ששרר ברצועה עד 2007, אז סילק חמאס את נאמני פתח. עם זאת, נשיא הרשות הפלסטינית, מחמוד עבאס, ובכירים פלסטינים נוספים הבהירו כי אינם מעוניינים ליטול על עצמם את ניהול הרצועה מיד לאחר המלחמה, אף שהם מצפים שעזה תיכלל במדינה פלסטינית עצמאית בטווח הארוך. חשוב לציין כי הרשות הפלסטינית אינה מסוגלת כיום להשתלט על רצועת עזה ולמשול בה. ממשל ביידן, האיחוד האירופי ומדינות המפרץ מצפות לראות רפורמות ברשות הפלסטינית לפני שניהול הרצועה יימסר לידיה. כמו כן, שליטה של הרשות בעזה תצריך הגדלה משמעותית של כוחות הביטחון הפלסטיניים, אימון מגויסים חדשים, ושדרוג החימוש והמיגון שעומד לרשותם – מהלכים שישראל התנגדה להם בעבר ובכל מקרה מימושם ייקח זמן.

הצבת כוח רב-לאומי בעזה, שמשמיתו מעוגנת במנדט בינלאומי ברור ומגובה בהוראות סדורות בנוגע לסמכויות הפתיחה באש, תהווה פתרון ביניים לסוגיית המשילות ברצועה, וגם תספק ביטחון לישראל ותעזור להגן עליה מפני מתקפות נוספות.

חוגים מדיניים וביטחוניים בישראל מסתייגים מהסתמכות על כוחות שמירת שלום בינלאומיים כתוצאה מניסיון עם משימות שלא צלחו. לדוגמה, כוח המשימה של האיחוד האירופי במעבר רפיח, שהוקם לאחר שישראל הסיגה את כוחותיה ומתנחליה מעזה ב-2005, נסוג בחופזה לאחר השתלטות חמאס על השטח ב-2007. מאז לא הצליח הכוח לשוב למשימה שלשמה הוקם - פיקוח על מעבר הגבול בין מצרים לרצועת עזה. גם כוח האו"ם הזמני בלבנון (יוניפי"ל), אף שתוגבר בעקבות המלחמה בין ישראל לחיזבאללה ב-2006, נכשל בעליל בהרחקת כוחות חיזבאללה מגבול ישראל אל האזור שמצפון לליטני בהתאם להחלטה 1701 של מועצת הביטחון של האו"ם.

עם זאת, ישראל עלולה למצוא עצמה תחת לחץ בינלאומי כבד להסיג את כוחותיה מעזה. בתרחיש זה, עדיף שכוח רב-לאומי יקבל על עצמו שליטה זמנית בשטח. יתר על כן, הצבת כוח רב-לאומי בעזה תעביר מסר ברור לפלסטינים, לישראלים ולמדינות האזור שלא תהיה חזרה לסטטוס קוו של "ניהול הסכסוך" עם סבבי לחימה חוזרים ונשנים בעזה.

לקחי ההיסטוריה

למרות הספקנות הישראלית, ניתן להפיק לקחים חשובים ממשימות שמירת שלום שונות במאות ה-20 וה-21 לטובת הקמתו של כוח חזק ויעיל שיסייע בייצוב עזה לאחר המלחמה.

בשל התעקשותה של ישראל, כוחות ארה"ב, צרפת ואיטליה שנפרסו בלבנון בשנים 1982-1984 לא נשלחו על ידי האו"ם. הם מילאו את תפקידם הראשוני ופיקחו על עזיבת הנהגת אש"ף וכוחותיה את ביירות. זמן קצר לאחר עזיבתם, הוחזרו הכוחות ללבנון בעקבות רצח נשיא לבנון בשיר ג'ומאייל והטבח במחנות הפליטים הפלסטינים סברה ושתילה. לפי ותיקי המשלחת המנדט, הוראות הפתיחה

באש ושרשרת הפיקוד של הכוח הרב-לאומי לקו בחוסר בהירות וסרבול. פיגועי ההתאבדות שביצע חיזבאללה ב-1983 נגד הנחתים האמריקאיים והחיילים הצרפתיים בביירות הובילו לבסוף לנסיגתו של הכוח מלבנון. שני לקחים חשובים עולים ממקרה זה: חשוב להגדיר בבהירות את ייעודו של כוח מסוג זה ולהקיף על כך שהאוקלוסייה המקומית לא תראה בו שלוחה של אויביה.

משימת ה-IFOR (Implementation Force) של נאט"ו על 60,000 חייליה שהוצבו בבוסניה והרצגובינה בסוף 1995 התבססה על מנדט ברור (בן שנה) וסמכויות ברורות לפתיחה באש. הכוח גם נהנה ממוניטין מקצועי. עם זאת, כתוצאה מההתמקדות הצרה של IFOR ביישום המרכיבים הצבאיים של הסכמי דייטון, חיילי הכוח נמנעו מלהתערב גם כאשר קבוצות של סרבים בוסנים הציתו שכונות מגורים של מיעוטים מוסלמים וקרוואטים. למשימת ההמשך SFOR (Stabilization Force) ניתנו אותן הסמכויות לפתיחה באש שהיו ל-IFOR, אך בתוספת מנדט מורחב שאפשר לכוח להגן על חופש תנועה, שיבת פליטים וקיום בחירות. משימות IFOR ו-SFOR מוכיחות כי כוח שמירת שלום חזק המוסמך לפתוח באש ולפגוע בחמושים בנסיבות מוגדרות מצליח להרחיק כוחות צבאיים למחצה, גם אם אלה חמושים ומאומנים היטב. עם זאת, ביטחון כשלעצמו אינו מספק יציבות מתמשכת.

כוח KFOR (Kosovo Force) נפרס בקוסובו ב-1999, בעקבות הפצצות נאט"ו נגד כוחותיה של סרביה. כמו IFOR ו-SFOR לפניו, גם KFOR הוקם מתוקף החלטת מועצת הביטחון של האו"ם המעוגנת בפרק שבע של מגילת האו"ם. המנדט של KFOR, שמנה 50,000 איש, היה להבטיח את נסיגת הכוחות הסרביים מקוסובו, לפרק את צבא השחרור של קוסובו מנשקו ולפרז את האזור, לספק ביטחון ציבורי, לאפשר סיוע הומניטרי ושיבת פליטים, ולתאם עם משלחת UNMIK של האו"ם, שמטרתה היתה לקדם משילות וחיים בשלום עבור תושבי קוסובו. אפילו יותר מ-SFOR בבוסניה, ההצלחה של KFOR הושגה בד בבד עם יישום מטרותיה האזרחיות של משלחת UNMIK.

זמן קצר אחרי הקמת KFOR, החליטה מועצת הביטחון של האו"ם על הקמת כוח לשמירת שלום במזרח טימור בעקבות אלימות מתמשכת באי שתושביו נאבקו למען עצמאות מאינדונזיה. ל-INTERFET (International Force East Timor) ניתן אישור להשתמש ב"כל האמצעים הדרושים" המעוגנים בפרק שבע של מגילת האו"ם כדי להשיב את הסדר על כנו ולתמוך בכוח המשקיפים הזמני של האו"ם UNAMET שהוצב במקום. בדומה לנאט"ו שהובילה את משימות שמירת השלום בבלקן, אוסטרליה הובילה את המשימה במזרח טימור וסיפקה את רוב הכוחות, ובכך העמידה גוף צבאי חזק, שהיה מסוגל להתמודד עם קבוצות גרילה מקומיות וכוחות אינדונזיים. INTERFET נפרס באי לאחר עשרות שנות לחימה שמוטטה את שירותי המדינה ומילא את החלל שנוצר עד שהאו"ם הקים ממשל זמני. הכוח גם המשיך לספק תמיכה ביטחונית ולוגיסטית לממשל. דוגמאות אלה מוכיחות כי כוחות חזקים לשמירת שלום כמו INTERFET ו-KFOR מסוגלים לא רק להתמודד בהצלחה עם איומים, אלא גם להתחיל לתקן ולבנות מחדש תשתיות שניזוקו כדי לספק שירותים בסיסיים לאזרחים.

המשימה בעזה

הצלחתו של כוח רב-לאומי תהיה תלויה במילוי שלוש משימות משולבות שהתיאום ביניהן חיוני.

1. ביטחון

אין ספק ששיקולי ביטחון יכתיבו את עמדת ישראל בתום המלחמה. אם צה"ל ייסוג מבלי לחסל את כוחו הצבאי של חמאס ושל ארגונים קיצוניים נוספים בעזה, ייתכן והכוח הרב-לאומי יידרש לאכיפת שלום. על-פי פרק שבע במגילת האו"ם, ניתן להסמיך שומרי שלום לפגוע בגורמים מסוימים, לפרק

גופים לוחמים, לפרוק מהם את נשקם, ולתמוך בהעברת שליטה טריטוריאלית מידי ארגונים חוץ-מדינתיים חמושים לידי רשויות לגיטימיות - במקרה זה, בסופו של דבר, הרשות הפלסטינית. הכוח הרב-לאומי יוכל לקבל על עצמו אחריות הדרגתית על חלקים מרצועת עזה שמהם ישראל תיסוג בשלבים. חיוני להבטיח לשם כך תיאום זהיר בין צה"ל לכוח. גם אם לא תידרש אכיפת שלום אלא "רק" שמירת שלום, סביר להניח שישראל תתקש על הצבתו של כוח צבאי חזק ובעל מוניטין המצויד בהוראות ברורות ומספקות לפתיחה באש. במובנים רבים, הצלחתה או כישלונה של המשימה יהיו תלויים ככל הנראה ביכולתה לספק ולהבטיח ביטחון. בלא ביטחון, היא נדונה לכישלון.

2. משילות

לכוח יהיה תפקיד מפתח במניעת ואקום משילות בעזה. לשם כך יהיה עליו להבטיח את חזרתם לפעילות ותפקודם של רשויות אזרחיות ושירותים חיוניים, את אכלוסם הזמני של פליטים שנעקרו מבתיהם ובסופו של דבר את חזרתם לבתיהם. משימות אלה ניתן להטיל על נציב עליון, שאותו תמנה הקהילה הבינלאומית ועליו תוטל הובלת הפעילות האזרחית של הכוח הרב-לאומי. הנציב יפעל באופן זמני כסמכות האזרחית העליונה ברצועת עזה. משרד הנציב העליון לבוסניה-הרצגובינה, שהוקם מתוקף הסכמי דייטון, עשוי לשמש מודל יעיל. בבוסניה, לנציב הייתה סמכות להטיל וטו על החלטות חקיקה ולפטר פקידים. סמכויות אלה אמנם עוררו בעיות, אולם סמכות דומה שניתן לבעל התפקיד בעזה עשויה למנוע פיטורים סיטונאיים של כל הפקידים המועסקים שם כיום, צעד שהתברר כמזיק מאוד בעיראק ב-2003. הנציב העליון בעזה ימשיך להעסיק פקידים תוך בחינת כל מקרה לגופו ויפקח על החלטות, תוך שהוא מחזיק בסמכות וטו. חשוב למנות לתפקיד דמות בולטת שתזכה לכבוד הן מצד הפלסטינים והן מצד הישראלים. כדי לקצוב את משך פריסת הכוח, על משימת המשילות לייצר תנאים להעברה מדורגת של הרצועה לשליטה פלסטינית.

3. שיקום

רצועת עזה אמנם ידעה מבצעים צבאיים בשנים 2009-2008, 2012, 2014 ו-2021, אולם היקף ההרס במלחמה זו חסר תקדים. התשתיות בעזה וחלקים ניכרים מהמבנים בה יזדקקו בדחיפות לשיקום עם תום הלחימה. משמלות זרות וארגוני פיתוח בינלאומיים ידרשו אמנם לתורמה מרכזית בתהליך הבנייה מחדש לטווח ארוך, אולם כוח שמירת השלום יוכל למלא תפקיד מפתח במאמצי השיקום הראשוניים. החזרת החשמל והמים במהירות, ומזעור סכנות מנפלי תחמושת, מנהרות חמאס ודליפות ביוב עשויים לסייע בהצלת חיי אזרחים ובהעמקת הלגיטימיות של הכוח הרב-לאומי. מצד שני, כישלון או עיכוב משמעותי באספקת צרכים בסיסיים אלה יפגעו מהותית בהצלחת המשימה.

הארכיטקטורה הדיפלומטית

המנדט של כוח רב-לאומי בעזה חייב להיות קצוב בזמן ולהוות צעד ראשוני במאמץ נרחב לחידוש המשא ומתן בין ישראל לפלסטינים על הסדר ארוך טווח. עם זאת, חשוב להבטיח שמשימתו תצליח גם אם המשא ומתן ייכשל.

כדי להבטיח לגיטימציה בינלאומית מרבית, כוח שמירת שלום בעזה חייב לקום מתוקף מנדט או לפחות לקבל אישור ממועצת הביטחון של האו"ם, ורצוי שיתבסס על פרק שבע במגילת האו"ם. עם זאת, המתחות בין ארה"ב לבין רוסיה וסין עלולה למנוע אימוץ יוזמה במועצת הביטחון בהובלת ארה"ב. העלאת ההצעה על ידי אחת מחברות המועצה המתחלפות, כמו איחוד האמירויות, תשפר במעט את סיכוייה. בקשה לאו"ם מצד הרשות הפלסטינית, בהסכמת ישראל, להצבת כוח רב-לאומי בעזה עשויה לעקוף את הקיפאון המדיני במועה"ב. עם זאת, ממשלת הימין הנוכחית אינה צפויה

לתמוך ביוזמה הכרוכה בשיתוף פעולה עם הרשות הפלסטינית ובעבודה קונסטרוקטיבית במסגרת האו"ם.

בהעדר היתכנות להחלטה במועצת הביטחון של האו"ם, ניתן למצוא מודלים מתאימים אחרים, כגון זה של הכוח והמשקיפים הרב-לאומיים (MFO) הפרוסים עשרות שנים בסיני. זאת אומרת, קואליציה של מדינות ושחקנים רלוונטיים תוכל גם היא להעניק מנדט להקמת כוח רב-לאומי בעזה. ראוי שקואליציה כזאת תכלול את ישראל, הרשות הפלסטינית, ארצות הברית, האיחוד האירופי, בריטניה, מצרים, איחוד האמירויות וערב הסעודית. מדינות שישתתפו בקואליציה אך לא ירצו לשלוח חיילים לעזה יתבקשו להתחייב להעניק תמיכה כלכלית לכוח המשימה. חשוב לציין כי המשימה אינה יכולה להצליח ללא שילוב של כוח לוחם הולם מהמדינות החברות בקואליציה והסמכתו לפתוח באש בתנאים ברורים ומוגדרים.

השתתפותה של הרשות הפלסטינית בקואליציה חיונית על מנת להעניק לגיטימציה מרבית לכוח הרב-לאומי ולהקל את השתתפותן של מדינות ערב. שיתוף הרשות גם יאותת בביטחון לפלסטינים בגדה המערבית ובעזה כי הצדדים יוצאים לדרך חדשה ולא תהיה חזרה לתנאים ששררו לפני ה-7 באוקטובר. ללא מעורבות פלסטינית בשלב ביניים זה, הכוח הרב-לאומי יתפס בעיני עזתים רבים כעוד כובש זר.

מאז 2005 פועלת בירושלים מפקדה של [מתאם הביטחון האמריקאי](#) לישראל ולרשות הפלסטינית, כוח רב-לאומי תחת פיקודו של גנרל אמריקאי. תפקידה של המפקדה לסנכרן את מאמצי התמיכה הבינלאומיים ולטפח שותפות מתמשכת בין ישראל לרשות הפלסטינית, כמו גם לבנות יכולת ביטחונית פלסטינית. גוף זה יוכל לשמש בסיס להקמת הכוח הרב-לאומי לעזה.

הקמת כוח רב-לאומי המסוגל להעניק ביטחון לישראל, לשקם את המשילות בעזה ולפקח על בנייה מחדש של הרצועה היא מטלה מורכבת ומאתגרת. כל המדינות העיקריות המזוהות עם נאט"ו מספקות כוחות צבאיים למשימות שונות ברחבי העולם ורובן (למעט ארה"ב) מתקרבות לקצה גבולות היכולת הצבאית שלהן. ללא קריסת שלטון חמאס בעזה, יש להניח ששחקנים אזוריים במזרח התיכון ימשיכו להירתע מפריסת כוחותיהם באזור. ממשלת ישראל הנוכחית, במעשיה ובהצהרותיה, מקשה מאוד על שיתוף פעולה בינלאומי לפתרון המשבר. נתניהו ושריו לא הציגו חזון ארוך טווח לעתידה של עזה, ואילו הצהרות של פוליטיקאים על העברת האוכלוסייה הפלסטינית מעזה או הקמה מחדש של התנחלויות ברצועה מעוררות גינויים בינלאומיים חריפים.

עם זאת, סביר להניח שמשימה רב-לאומית היא פתרון הביניים המעשי היחיד אם ישראל תיסוג מרצועת עזה בתום המלחמה. כוח רב-לאומי יעיל יוכל למנוע סבבי לחימה חוזרים ונשנים מדי כמה שנים. כמו כן, הצבת כוח בינלאומי ברצועה עשויה להוביל להסרת הסגר הישראלי-מצרי על עזה, המוטל בעצימות משתנה מזה יותר מ-15 שנה. הכוח יוכל גם לתרום לייצוב השטח ולאפשר הזרמת סיוע תוך הבטחה שהוא לא יוסט על ידי חמאס. ניתן יהיה לפרוס את כוח המשימה בשלבים בהתאם לנסיגה ישראלית מדורגת. גישה זו תוכל לסייע בבניית אמון ובשיפור הדרגתי של יכולות הכוח ואחריותו. לפי סקרים שנערכו לאחרונה מטעם מכון [חיתונים](#) ומרכז אקורד, מסירת עזה לידי כוח רב-לאומי בתום המלחמה היא האפשרות המועדפת בקרב הציבור בישראל.